

Počas týždňa za jednotu kresťanov sme sa my evanjelici stretli s Rímskymi katolíckmi najprv v ich kostole v utorok 18.1. a na druhý deň v stredu v našom kostole, aby sme sa spoločne modlili. V rámci tohto večera odzneli aj príhovory.

Príhovor v Rímsko - katolíckom kostole:

Bože, vidíš do mňa hlbšie ako ja. / Ostýchajú sa Ťa preto moje slová. / Čo by mohli ony - Tebe vysvetľovať? / Pohnúť Tvoje bralo z jeho pokoja. / Ved' Ty predsa poznáš, / čo sa človek modlí, / ešte skôr než ústa slovám otvorí. / Ľudským slovám, / slovám tých, ktorí ťa bodli / do rúk, nôh i boku. //

Týmito slovami sa modlí básnik Milan Rúfus. Jeho slová nám pripomínajú slová z Písma Svätého:

„A tak aj Duch prichádza na pomoc našej slabosti. Lebo my nevieme, za čo sa máme modliť, ako náleží, ale sám Duch prihovára sa za nás vzdychaním nevysloviteľným. A Ten, ktorý skúma srdcia, vie, čo má Duch na mysli, že sa totiž tak prihovára za svätých a, ako Boh chce.“ (Rímskym 8:26 - 27)

V úprimnej modlitbe sa pred Pánom Bohom cítime nemohúci a slabí. On o nás všetko vie.

„Hospodine, Ty si ma preskúmal a poznal. Ty vieš, či sadám, či vstávam; i moju myšlienku chápeš zďaleka. Ty pozoruješ, či chodím, či ležím, o všetkých mojich cestách vieš. Ešte nemám slovo na jazyku, a Ty, Hospodine, už ho celkom vieš.“ (Žalmy 139:1- 4) Až má človek bázeň, keď číta tieto slová zo žalmu, ako sú pravdiví a skutočné. Ale to, čo nás vedie k otvorenosti pred Bohom a následne, verím aj k pokániu, nás potom vedie k dôvere. Sú pre nás veľkým potešením slová Pána Ježiša Krista:

„Ved' Boh, váš Otec, vie, čo potrebujete, skôr, ako Ho prosíte.“ Matúš 6:8

Dôverujeme Stvoriteľovi, ktorý viac ako my dôveruje nám. Nám, ktorí sme, akí sme.

Nenapraviteľní / a diví, chrbtom k sebe, / žijeme, Pane, ako zvieratá. / Velebíme Ťa ústami, / vraviac, vraviac... / Ibaže zriedka mávali sme na viac. / Prečo? / Sme bytosti alebo živočích? / Akú nám dali podobu Stvoriteľove dláta? //

Tieto otázky vyvolávajú ďalšie otázky v nás, o nás.

Neznámy na nebi, / čo ťa to velebí? / Úzkosť, ach večitá, / z bytia i nebytia? / Strach? Návyk?/Kdežeby! / Človečia sirota / v pralese života. / Tisícročia to skúša. / A kto jej napovie, / aký to z hladov je / hlad, ktorým trpí duša. //

Je veľkou milosťou, ak vôbec vnímaš tieto otázky o sebe. Odpoveď dostaneš jedine od Hospodina. Jeho milosť je odpoveď pre nás. Preto sú nám vzácne chvíle modlitby. Kde dostávame odpoveď na to, čo nás trápi.

Ondrej Rišiaň – zborový farár

Príhovor v našom kostole:

Ach, Bože, ty mi porozumieš iste, / ved' hovorím Ti celkom ako dieťa. / Viem s Tebou mlčať. Iba slzy svietia. / Ja zanedlho stať sa Ti mám sluhom /

a som len dieťa, ktoré miluje ťa / a raduje sa, že sme jeden v druhom. // (Karol Strmeň)

V roku 1974 vydalo nakladateľstvo Dobrá kniha v Cambridge v Kanade zvierku aforizmov Rudolfa Dilonga. V nej sú tieto aforizmy: „My, čo sme v cudzine, všelijakými rečami hovoríme, okrem tej svojej materinskej. Tu napr. osvojili sme si aj angličtinu. A či ovládame aj reč modlitby?“

Keď len ústami trúsime svoje modlitby a nemodlíme sa srdcom, vtedy nastáva inflácia modlitby.“

Pre modlitbu je dôležité ticho. Anthony de Mello v knihe Minúta múdrosti uvádza: „To skutočné ticho nie je neprítomnosť zvuku, ale neprítomnosť vášho „JA“.

„Utíš sa pred Hospodinom a čakaj na Neho.“(Žalm 37:7) My, keď sa ideme modliť, automaticky začíname najprv hovoriť. Už si ani neuvedomujeme, že je tu Niekto, kto chce tiež hovoriť s nami.

„Ak sa chceme modliť, musíme sa najskôr naučiť počúvať, lebo Boh sa prihovára v tichosti srdca. aby bol človek schopný zažiť toto ticho, potrebuje čisté srdce, lebo len ono môže vidieť Boha, počúvať Boha, počuť Boha. Iba potom, z plnosti svojich srdc, sa môžeme s Bohom rozprávať. A on počúva. Avšak my nemôžeme rozprávať, ak nebudeme počúvať, ak nebudeme v styku s Bohom v tichosti svojich srdc. Prahne po tom, aby sme našli Boha, on sa však nedá nájsť v hluku ani v zhone. Pozrite sa, ako príroda, stromy, kvety a tráva rastú v hlbokom tichu. Vidíte, ako sa hviezdy, mesiac a slnko premiestňujú v tichu. Čím viac toho prijímame v mlčanlivej modlitbe, tým viac môžeme dávať v činorodom živote.“

Keď vieme byť ticho pred Bohom, vedie nás k pokore.

Básnik a kňaz Pavol Hlbina to takto vyjadruje: Môj Bože! / Nech zo snov mojej duše, / o ktorých vieš, že nespĺnia sa / vykvitnú aspoň ruže / a milostivá krása.// Nech pokorný som, keď je osud ťažký, / a hrdý, keď ma budú ponižovať, / a život, Pane; život z lásky, / nedaj mi nemilovať....//

Podobnú tému nachádzame aj v básni, ktorú zložil aj Ján Silan:

Potecha všetkých srdc sa pominula, / len Tvoja velebnosť nám zostala, / celučký svet je malicherná nula, /

len Ty si láska trvalá.// Som slabý uzrieť veľkosť nesmiernosti / a krásu tvojej dobroty, / Ty's moje všetko, Bože na výsosti, / nik nie je taký sladký ako Ty.

Ticho pri modlitbe vedie k sústredeniu v živote. „Ak žiadate Boha, aby Vás len ťahal z malérov, je načas hľadať pravého Boha“, hovorí Anthony de Mello. K tomu uvádza tento príklad: Raz si jeden človek zabudol na trhu bicykel. Zostal tam cez noc a neukradli mu ho, na druhý deň, keď si ho tam majiteľ našiel, šiel do kostola poďakovať sa Pánu Bohu za to, že mu ho neukradli. Ale zabudol si ho tam pred kostolom zamknúť a tam mu ho ukradli.

Boh nie je len plnič našich želaní. Čo obsahujú naše modlitby? Sú to len prosby, alebo je do našich modlitieb zahrnutá aj vďaka, oslava a prosba o zmilovanie?

Ondrej Rišiaň – zborový farár